

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2049/2021
22.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Негован Живковић, адвокат из ..., против тужених ББ из села ... код ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Станимир Ђурић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1176/19 од 16.04.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 1176/19 од 22.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1176/19 од 16.04.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 1176/19 од 22.03.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1176/19 од 16.04.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 1176/19 од 22.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1176/19 од 16.04.2019. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1176/19 од 22.03.2021. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужених и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П 590/17 од 11.12.2018. године, исправљена решењем истог суда П 590/17 од 07.03.2019. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев и утврђено да између тужиоца и туженог ББ постоји правно ваљани купопродајни однос и то туженог као продаваца, а тужиоца као купца дрвне масе на кп.бр. ... КО ..., на површини од 11 ха, 7 а, 63м², а све по уговору по купопродаји Ов.бр. .../... од 01.10.2002. године, те је утврђено да је тужилац стекао право својине на дрвној маси на наведеној парцели, обавезан је тужени ББ да тужиоцу достави дознаке за сечу шуме, што уколико не учини ова пресуда ће служити као правни основ за власништво на дрвној маси и непосредно прибављање дознака за сечу шуме од стране тужиоца, те је тужени обавезан да трпи и дозволи сечу шуме на поменутој парцели, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 338.101,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и да тужиоцу надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 129.947,00 динара, док је одбијен, као неоснован, захтев за веће потраживање законске затезне камате на досуђени износ накнаде штете за период од 19.10.2015. године до 11.12.2018. године.

Против наведене пресуде донете у другом степену тужени су, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев. Утврђено је да су тужилац и тужени ББ 01.10.2002. године закључили уговор о купопродаји, којим је тужилац купио и ступио у посед дрвне масе на кп.бр. ... КО ... исплативши купопродајну цену, а да се продавац тужени ББ обавезао да ће надлежним органима уредно подносити дозволе за сечу шуме, што је тужени ББ чинио до 2008. године, када је престао то да чини. Тужени ВВ је у два наврата током 2014. године извршио сечу шуме на предметној парцели и отпремио посечена дрва са парцеле. Тужени ББ није испунио своју обавезу достављања дозвола и није омогућио тужиоцу да за дати новац изврши експлоатацију шуме на начин и у роковима како је то договорено, због чега је према становишту нижестепених судова применом члана 262. став 1. Закона о облигационим односима тужилац овлашћен да захтева испуњење обавезе и накнаду штете.

По оцени Врховног касационог суда, пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, а судови су о праву тужиоца одлучили правилном применом материјалног права, те у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у судским одлукама у предметима са истом чињенично-правном ситуацијом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и накнаде штете поднета је 14.08.2014. године, а преиначена 29.11.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 338.101,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе износи 2.857,27 евра (1 еврo=118,3300 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужених недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић